

Н. І. Білак

кандидат юридичних наук, адвокат

МІСЦЕ ТА РОЛЬ МІНІСТРЕСТВА ЮСТИЦІЇ В СИСТЕМІ ОРГАНІВ ДКВС УКРАЇНИ

Стаття присвячена комплексному дослідженню правового статусу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань в Україні. Актуальність теми зумовлена необхідністю реформування пенітенціарної системи та приведення її у відповідність до міжнародних стандартів, що вимагає перегляду інституційної моделі управління та визначення оптимального місця кримінально-виконавчої служби в системі органів державної влади.

У роботі проаналізовано існуючі законодавчі колізії, що стосуються призначення та звільнення керівництва центрального органу виконавчої влади у сфері виконання покарань. Виявлено невідповідності між положеннями Законів України «Про державну кримінально-виконавчу службу України» та «Про центральні органи виконавчої влади», а також між законодавчими актами та підзаконними нормативно-правовими актами Кабінету Міністрів України, зокрема щодо функцій Міністерства юстиції України в цій сфері.

Запропоновано рекомендації щодо удосконалення законодавства. Зокрема, йдеться про доцільність утворення єдиного центрального органу виконавчої влади у вигляді Міністерства виправлення та ресоціалізації. Також запропоновано внести зміни до Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» шляхом розширення термінології для охоплення сфери пробації, що дозволить створити цілісну, ефективну та гуманну систему виконання кримінальних покарань та пробації в Україні.

Ключові слова: Міністерство юстиції України, система органів ДКВС України, центральний орган виконавчої влади, функції, апарат, служба, установи, органи, слідчі ізолятори, пробація.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Окремі аспекти діяльності органів та установ виконання покарань були предметом наукових досліджень, таких вчених як: Богатирьов А., Богатирьова І. Г., Бодюл Є. М., Грабовська І. С., Калюжний Р. А., Кармазіна О. О., Кіральчук А. В., Колб К. О., Пальченко О. М., Россіхін В. В., Слабиков Л. В., Слінько С. В., Сокальська О. В., Тихонська Ю. В., Шапоренко О. І., Шкута О. О., Яцишин М. М. та ін.

Незважаючи на значні наукові доробки, тема ролі та місця Міністерства юстиції України в системі Державної кримінально-виконавчої служби України залишається надзвичайно актуальною і потребує подальшого глибокого дослідження з огляду на необхідність удосконалення законодавства та практики функціонування пенітенціарної системи.

Виклад основного матеріалу. Утворення та діяльність органів виконавчої влади загальнодержавного значення є процесом, який постійно вдосконалюється у відповідності до загальноприйнятих міжнародних стандартів та усталених

практик держав-членів Європейського Союзу. Правове забезпечення впорядкування суспільних відносин у найважливіших сферах людської життєдіяльності пов'язано, з його наступною реалізацією спеціально уповноваженим органом державної влади – центральним органом виконавчої влади. Відповідно, важлива роль центральних органів виконавчої влади підкреслюється їх місцем у системі органів державної влади в цілому. Оновлення законодавства, яким врегульовано діяльність цієї групи суб'єктів владних повноважень сприяло покращенню ситуації з розмежуванням їх повноважень та оптимізацією системи, але сфера виконання покарань є виключенням. Зазначене спричинено незавершеністю реформи пенітенціарної системи в Україні, відсутністю послідовності в її проведенні та формальному виконанню нормативних приписів, якими врегульовано діяльність суб'єктів, яких уповноважено реалізовувати політику в сфері виконання покарань. За таких умов, важливого значення набуває теоретичне осмислення положень чинного законодавства

через пізнавальний пошук його значення для практики формування оновленої моделі пенітенціарної системи в Україні.

Виклад основного матеріалу. Законом України «Про центральні органи виконавчої влади» визначено, що систему центральних органів виконавчої влади формують міністерства України та інші центральні органи виконавчої влади, які утворюються для виконання окремих функцій з реалізації державної політики як служби, агентства, інспекції, комісії та бюро, центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом [1]. Варто наголосити, що традиційний список «служби, агентства, інспекції» був розширений терміном «комісії». Законодавчі зміни 2010 року викликали значний теоретичний та практичний інтерес [2].

В цілому слід відмітити, що усвідомлення відмінностей між різними типами органів державної влади є важливим для розуміння структури та функціонування державного апарату.

У Концепції адміністративної реформи в Україні зазначено, що центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом являють собою новий тип органів, які є частиною групи центральних органів виконавчої влади. Однією з їхніх особливостей є те, що їх правовий статус і взаємовідносини з іншими органами регулюються виключно законами, які визначають їхні повноваження та порядок діяльності конкретно для цього виду органів [3]. Проте законодавство України не встановлює чітких критеріїв для визначення, які органи державної влади належать до центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом. У різні періоди до цієї категорії відносилися органи державної влади, які через особливості їх правової природи не можна однозначно віднести до конкретної гілки влади. На думку Панфілова О.Є. центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом наділені якісно відмінними ознаками, які відрізняють їх від «інших центральних органів виконавчої влади» що і дає підстави виділяти їх в окрему групу [4]. В свою чергу, О. Совгіря обґрунтовано вважає, що регулювання центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом є одним з найбільш вразливих аспектів Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» від 17 березня 2011 року. Науковець зазначає, що в переліку інших центральних органів виконавчої влади (окрім міністерств), викладеному в ст. 16 Закону, не зазначено органи зі спеціальним статусом. Крім того, в Законі не визначено критерії для виділення

цих органів серед інших центральних органів виконавчої влади [5]. Таким чином, центральний орган зі спеціальним статусом наділений особливим правовим статусом і повноваженнями, визначеними законом. Інституційні можливості центрального органу зі спеціальним статусом можуть бути дуже широкими і різноманітними, залежать від конкретного органу та його завдань.

Відтак, вищезазначений аналіз законодавства та теоретичних підходів дає підстави вважати, що Закон не надає чітких критеріїв для розмежування різних типів інших центральних органів виконавчої влади. Наприклад, розподіл між службами, агентствами та інспекціями здійснюється на основі обсягу їх компетенції. Центральний орган виконавчої влади утворюється як служба, якщо основні функції полягають у наданні адміністративних послуг фізичним і юридичним особам. Якщо ж більшість функцій органу стосується управління об'єктами державної власності, що перебувають у його сфері відповідальності, то такий орган утворюється як агентство. Інспекція ж – це орган, функції якого зосереджені на контролі та нагляді за дотриманням законодавства державними органами, органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами, а також юридичними і фізичними особами.

Що стосується Державної кримінально-виконавчої служби України (далі – ДКВС України), то в даному випадку слід вказати на те, що з років незалежності вона змінювала свою назву та тип. Наразі склалась ситуація за якої фактично органи ДКВС України не мають чітко визначної форми. Оскільки в Законі України «Про Державну кримінально-виконавчу службу» [6] не надано легального визначення Державної кримінально-виконавчої служби України, а лише описується її структура та організаційні складові, а замість категорії «Державна кримінально-виконавча служба» вживаються терміни «органи та установи кримінально-виконавчої служби», «центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань». Адміністрація ДКВС України або її правонаступник Департамент ДКВС є фактично одним із міжрегіональних територіальних органів. З огляду на що, важливо чітко визначити тип цього органу. Теперішній перелік центральних органів виконавчої влади є результатом їх постійного законодавчого оновлення [3;7;8] та міститься у Постанові Кабінету Міністрів «Схема спрямування й коор-

динації діяльності центральних органів виконавчої влади Кабінетом Міністрів України через відповідних членів Кабінету Міністрів України», згідно якого виокремлюють: 1) міністерства; 2) центральні органи виконавчої влади; 3) центральні органи виконавчої влади, діяльність яких спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України безпосередньо та через відповідних членів Кабінету Міністрів України [9].

Незалежно від форми утворення, центральні органи виконавчої влади у своїй діяльності мають слідувати спеціальним принципам функціонування органів виконавчої влади, а саме: вторинності виконавчої влади, що полягає у відсутності прямого виборного способу під час формування органів виконавчої влади; єдності, що стосується як організаційно-структурної системи, так і єдності прийнятих рішень в рамках загального політичного курсу; розподілу повноважень між муніципальною владою та рівнями виконавчої влади, що має прояв у відповідному нормативному розмежуванні повноважень; підзвітності та підконтрольності влади, тобто законодавча і судова влада контролюють діяльність органів виконавчої влади, не втручаючись в рамки її компетенції, при цьому виконавча влада відповідальна за свої дії перед суспільством [10].

При цьому, правовий статус конкретних центральних органів виконавчої влади включає характеристику таких їх ознак: 1) наявність специфічних завдань та функцій; 2) особливий порядок вирішення кадрових питань; 3) особливий порядок підконтрольності та підзвітності; 4) наявність спеціальних гарантій діяльності для їх членів; 5) наділення правом видавати нормативно-правові акти [11, с. 115-119].

Специфікація положень щодо виокремлення центрального органу виконавчої влади до сфери наявної кримінально-виконавчої служби та пробації, свідчить про позиціонування Міністерства юстиції України як центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері виконання покарань. Означене спричиняє ряд порушень чинного законодавства, яким врегульовано статус міністерств як центральних органів виконавчої влади та функціональне призначення Державної кримінально-виконавчої служби в цілому. Йдеться про наступне.

Законом України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України», на перший погляд, виокремлено засади функціонування центрального органу, який реалізує державну

політику в сфері виконання покарань, а саме: «державна кримінально-виконавча служба України відповідно до закону складається з центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань» (ч. 1 ст. 6) [6].

Одночасно, слід звернути увагу на те, що Законом України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» визначено, що на Державну кримінально-виконавчу службу України покладається завдання щодо здійснення державної політики у сфері виконання кримінальних покарань [6]. У цьому випадку йдеться про кримінально-виконавчу службу, елементами якої є: 1) центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань; 2) його територіальні органи управління; 3) кримінально-виконавчі інспекції, установи виконання покарань, слідчі ізолятори, воєнізовані формування; 4) навчальні заклади, заклади охорони здоров'я, підприємства установ виконання покарань, інші підприємства, установ і організацій, що створені для забезпечення виконання завдань кримінально-виконавчої служби [6]. Однакове звучання «Державна кримінальна виконавча служба» як позначення системи органів та позначення центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань не сприяє однозначності юридичних приписів. Крім того, такого органу як Державна кримінальна виконавча служба не утворено. Додатково, положення Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» [6] та Кримінально-виконавчого кодексу України [12] по-різному визначають систему суб'єктів, що забезпечують виконання покарань.

Ще одним недоліком нормативного визначення уповноважених інституцій в сфері кримінально-виконавчої системи є плутанина з статусом центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері пробації. Терміном «пробація» охоплюється система наглядових та соціально-виховних заходів, що застосовуються за рішенням суду та відповідно до закону до засуджених, виконання певних видів кримінальних покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, та забезпечення суду інформацією, що характеризує обвинуваченого [13].

На офіційному сайті Міністерства юстиції України зазначено, що до основних завдань Державної кримінально-виконавчої служби

віднесено: а) реалізація державної політики у сфері пробації; б) реалізація державної політики в сфері виконання покарання [14]. При цьому, у Законі України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» за центральним органом виконавчої влади, що реалізує політику в сфері виконання кримінальних покарань, – таких повноважень не закріплено [6]. Потреба уніфікації законодавства, яким врегульовано та визначено суб'єктів, що наділені повноваженнями в сфері виконання покарання та наступного виправлення осіб, що відбувають покарання відмічалась ще у «Концепції державної політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України» 2012 року [15]. Натомість, проектом закону «Про пенітенціарну систему» (2021 р.) до системи спеціально уповноважених органів і установ, діяльність яких спрямовано на формування та реалізацію державної політики у сфері виконання кримінальних покарань та пробації, віднесено: центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері виконання кримінальних покарань та пробації; центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань; територіальні органи з питань виконання кримінальних покарань; установи виконання покарань і слідчі ізолятори; органи пробації; заклади освіти; заклади охорони здоров'я; підприємства, установи і організації, створені для забезпечення виконання завдань пенітенціарної системи [16]. Вказане бачення інституційної складової пенітенціарної системи є більш прогресивним, але залишає невирішеними ряд питань взаємодії уповноважених суб'єктів.

Відповідно до положень Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Міністерство юстиції України»: Мін'юст є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику ... у сфері виконання кримінальних покарань та пробації (п. 1) [17]. Тобто, на рівні підзаконного нормативно-правового акту було зроблено вказівку на центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань.

У профільному законі зазначено, що «гранична чисельність персоналу центрального апарату центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань та його тери-

торіальних органів управління визначається Кабінетом Міністрів України» (ч. 3 ст. 6 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» [6]). Аналогічна норма міститься у Постанові Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Міністерство юстиції України»: «гранична чисельність державних службовців та працівників Мін'юсту затверджується Кабінетом Міністрів України» (п. 14) [17]. Вказане є збігом, але не відображає послідовність та єдність правового регулювання.

Відповідно до Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України»: «центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, утворюється, реорганізовується та ліквідовується Президентом України за поданням Прем'єр-міністра України» (ч. 1 ст. 7) [6]. Одночасно Законом України «Про центральні органи виконавчої влади» визначено, що міністерства та інші центральні органи виконавчої влади утворюються, реорганізуються та ліквіднуються Кабінетом Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України (ч. 1 ст. 5) [1]. Це положення Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» потребує уніфікації відповідно до загального законодавства, яким врегульовано статус центральних органів виконавчої влади незалежно від предмету їх відання.

Прикладом спірних положень законодавства про кримінально-виконавчу службу слугуватиме таке: «центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань узагальнює практику застосування законодавства з питань, що стосуються завдань Державної кримінально-виконавчої служби України, розробляє пропозиції, спрямовані на його вдосконалення, і вносить їх на розгляд Міністерству юстиції України» (ч. 2 ст. 7) [6]. Побудова формулювання вказаного тезису вказує на те, що існує окремий центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань.

Звернемо увагу і на норми Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України», якими передбачено, що «керівника центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, та його заступників призначає за поданням Прем'єр-міністра України та звільняє з посад Президент України» (ч. 2

ст. 8) [6]. Натомість, Законом України «Про центральні органи виконавчої влади» встановлено, що: а) порядок призначення на посаду та звільнення з посади, припинення повноважень на посаді міністра, а також статус міністра як члена Кабінету Міністрів України впорядковано Законом України «Про Кабінет Міністрів України» (ч. 3 ст. 6) [1]; відповідно до Закону України «Про Кабінет Міністрів України», члени Кабінету Міністрів України, крім Прем'єр-міністра України, Міністра оборони України і Міністра закордонних справ України, призначаються *на посаду Верховною Радою України за поданням Прем'єр-міністра України* (ч. 1 ст. 9) [18]. Аналогічна норма міститься в Постанові Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Міністерство юстиції України»: Мін'юст очолює Міністр, який призначається на посаду *за поданням Прем'єр-міністра України і звільняється з посади Верховною Радою України* (п. 11) [17]; б) керівник центрального органу виконавчої влади звільняється з посади Кабінетом Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України або міністра, який спрямовує та координує діяльність такого органу (ст. 19) [1].

Висновки. Аналіз чинного законодавства виявляє значні розбіжності між нормативно-правовими актами щодо статусу та порядку функціонування центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань. Положення постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Міністерство юстиції України», які визначають Мін'юст як основний орган у цій сфері, є нікчемними через їх невідповідність положенням Законів України «Про державну кримінально-виконавчу службу України» та «Про центральні органи виконавчої влади». Зокрема, існують суперечності щодо порядку утворення, реорганізації та ліквідації такого органу (Кабінетом Міністрів замість Президента за поданням Прем'єр-міністра), а також призначення та звільнення його керівника та заступників (Кабінетом Міністрів замість Президента), що створює правову невизначеність і перешкоджає ефективному функціонуванню системи.

Водночас Проект Закону України «Про пенітенціарну систему» № 5293, яким пропонується створення двох окремих органів у межах пенітенціарної системи – одного для формування політики, а другого для її реалізації – є сумнівним та невиправданим. Такий підхід неминуче

приведе до розмиття повноважень, дублювання функцій та необхідності розробки складних механізмів взаємодії, що знизить ефективність та оперативність управління. Враховуючи вимоги європейської практики щодо максимальної демілітаризації та організованості пенітенціарної системи, доцільним є утворення єдиного центрального органу виконавчої влади, що об'єднуватиме функції як формування, так і реалізації державної політики у сфері виконання кримінальних покарань та пробації.

На основі вищезазначеного, обґрунтованим є висновок про доцільність створення єдиного центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань та пробації. Цей орган може бути сформований у вигляді Міністерства виправлення та ресоціалізації. Одночасно, для усунення правових колізій та приведення законодавства у відповідність, необхідно доповнити Закон України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України», замінивши термін «центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань» на розширене формулювання – «центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань та пробації». Зазначене забезпечить чітке правове регулювання та сприятиме створенню сучасної, ефективної та гуманної пенітенціарної системи в Україні.

Список використаної літератури:

1. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 17.03.2011 року № 3166-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17#Text>
2. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади: Указ Президента України від 9 грудня 2010 р. № 1085/2010 р. URL: <https://fiu.gov.ua/pages/pravovi-osnovi-dijalnosti/ukaz-prezidenta-ukrajini-vid-09-12-2010-1085-pro-optimizacziyu-sistemi-czentrálnix-organiv-vikonavchoji-vladi.html>
3. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні: Указ Президента України 11.06.1999 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/810/98#Text>
4. Панфілов О.Є. Комісія як новий вид центральних органів виконавчої влади: осмислення нормативних змін. *Юридичний науковий електронний журнал*. № 7/2020. С. 284. URL: http://lsej.org.ua/7_2020/75.pdf
5. Совгіря О. Закон України «Про центральні органи виконавчої влади: перспективи вдоско-

- налення змісту». *Юридичний вісник України*. 2011. № 17(825)
6. Про Державну кримінально-виконавчу службу: Закон України від 23.06.2005 р. № 2713-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2713-15#Text>
 7. Про систему центральних органів виконавчої влади: Указ Президента України від 15.12.1999 р. № 1572/99. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1572/99#Text>
 8. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади: Указ Президента України від 09.12.2010 р. № 1085/2010 від 09.12.2010 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1085/2010/ed20101209#Text>
 9. Про внесення змін до схеми спрямування і координації діяльності центральних органів виконавчої влади Кабінетом Міністрів України через відповідних членів Кабінету Міністрів України: Постанова Кабінету Міністрів України від 20.10.2019 р. № 879. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/879-2019-%D0%BF#Text>
 10. Дніпров О. Спеціальні принципи функціонування виконавчої влади. 2017 р. URL: <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2018/jun/13327/18.pdf>
 11. Лавренова О.І. Центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом. *Підприємство, господарство і право*. 2016. № 8. С. 115-119.
 12. Кримінально-виконавчий кодекс України: Закон України від 11.07.2003 р. № 1129-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15/ed20240519>
 13. Про пробацію: Закон України від 05.02.2015 р. № 160-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/160-19#Text>
 14. Офіційний веб сайт Міністерства юстиції України. URL: <https://minjust.gov.ua/en/dkvs/about/functional>
 15. Про Концепцію державної політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України: Указ Президента України від 08.11.2012 р. № 613/2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/631/2012#Text>
 16. Проект Закону про пенітенціарну систему № 5293 від 22.03.2021 р. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=71498 (дата звернення: 15.01.2023).
 17. Про затвердження Положення про Міністерство юстиції України: Постанова Кабінету Міністрів України від 02.07.2014 р. № 228. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/228-2014-%D0%BF#Text>
 18. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27.02.2014 р. № 794-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18#Text>

Bilak N.I. The place and role of the Ministry of Justice in the system of State Criminal-Executive Service of Ukraine

The article is devoted to a comprehensive study of the legal status of the central executive body that implements state policy in the field of execution of criminal sentences in Ukraine. The relevance of the topic is due to the need to reform the penitentiary system and bring it into line with international standards, which requires a revision of the institutional model of management and determining the optimal place of the penal service in the system of state authorities.

The paper analyzes existing legislative conflicts related to the appointment and dismissal of the leadership of the central executive body in the field of execution of sentences. Inconsistencies are identified between the provisions of the Laws of Ukraine "On the State Penal Service of Ukraine" and "On Central Executive Bodies", as well as between legislative acts and subordinate regulatory legal acts of the Cabinet of Ministers of Ukraine, in particular regarding the functions of the Ministry of Justice of Ukraine in this area.

Recommendations are proposed for improving legislation. In particular, it is about the expediency of creating a single central executive body in the form of the Ministry of Corrections and Resocialization. It is also proposed to amend the Law of Ukraine "On the State Penitentiary Service of Ukraine" by expanding the terminology to cover the scope of probation, which will allow creating a holistic, effective and humane system of execution of criminal sentences and probation in Ukraine.

Key words: Ministry of Justice of Ukraine, system of bodies of the State Committee for the State Supervision of Ukraine, central executive body, functions, apparatus, service, institutions, bodies, pre-trial detention centers, probation.